

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 155/06-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. P. Z., bytom O., t. č. vo väzbe L., zastúpeného advokátom JUDr. E. V., B., vo veci namietaného porušenia základného práva zaučeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu v Trenčíne sp. zn. 5 Tp 85/2005 z 29. apríla 2005 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2 Tpo 49/05 z 26. mája 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. P. Z. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2005 doručená sťažnosť Ing. P. Z., bytom O., t. č. vo väzbe L. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu v Trenčíne (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Tp 85/2005 z 29. apríla 2005 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Tpo 49/05 z 26. mája 2005.

Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný na základe uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v T., Úradu justičnej a kriminálnej polície, Odboru ekonomickej kriminality (ďalej len „vyšetrovateľ“) z 23. februára 2005 sp. zn. ČVS: ORP-231/OEK-TN-2005 pre pokračujúci trestný čin úverového podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 250a ods. 1, ods. 4 vtedy účinného zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej len „Trestný zákon“), ako aj na základe uznesenia z 28. apríla 2005 sp. zn. ČVS: ORP-513/OEK-TN-2005 pre trestný čin poisťovacieho podvodu podľa § 250c ods. 1 a 3 Trestného zákona. Do väzby bol vzatý uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 85/05 z 29. apríla 2005 z dôvodov podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podal sťažnosť, ktorú krajský súd zamietol uznesením sp. zn. 2 Tpo 49/05 z 26. mája 2005. Týmito rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Uznesením Okresného súdu v Trenčíne sp. 5 Tp 85/2005 zo dňa 29. 4. 2005 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. 2 Tpo 49/05 zo dňa 26. 5. 2005 bol som vzatý z dôvodu § 67 ods. 1 písm. c Trestného poriadku do väzby. Súd uviedol, že dôvody mojej väzby videl v tom, že sú konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že obvinený bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti a to predovšetkým majetkového charakteru. Z návrhu prokurátorky okresnej prokuratúry, ktorý bol podaný dňa 29. 4. 2004 v inej trestnej veci možno z pripojeného vyšetrovacieho spisu jednoznačne vyvodit', že dôvodnosť podozrenia z spáchania predmetného trestného činu v prípade Ing. P. Z. je vysoká a táto je zadokumentovaná predovšetkým výpoveďou spoluobvineného M. M. ako aj výpoveďami ostatných doposiaľ vypočutých svedkov. Z pripojeného vyšetrovacieho spisu taktiež jednoznačne vyplýva, že obvinený sa dlhšiu dobu dopúšťal trestnej činnosti majetkového charakteru, čo je zadokumentované uzneseniami o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia a preto je u neho jednoznačne daný dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c Trestného poriadku. (...)

Krajský súd v Trenčíne vo svojom uznesení konštatoval, že sudkyňa okresného súdu dôsledne zisťovala, či sú splnené formálne a materiálne podmienky pre vzatie obvineného Ing. Petra Zajka do väzby, teda či proti nemu bolo vznesené obvinenie, či bola dodržaná zákonom stanovená lehota, v ktorej je potrebné rozhodnúť o väzbe zadržanej osoby a či sú dané konkrétne skutočnosti z hľadiska existencie dôvodov väzby uvedených v § 67 ods. 1 Trestného poriadku. Jej zistenia a z nich vyvedené závery, podľa ktorých u obvineného je daný dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c Trestného poriadku, pričom prijatie ponúknutej peňažnej záruky ako náhrady väzby nie je dôvodné, sú vecne správne a v napadnutom uznesení náležite odôvodnené. (...)

Vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva PZ v T., Úrad justičnej a kriminálnej polície, Odbor ekonomickej kriminality, oddelenie vyšetrovania v T. uznesením zn. ORP-23/OEK-TN-2005 OB dňa 23. 2. 2005 vzniesol obvinenie Ing. P. Z., J. Š. a M. M. pre pokračujúci trestný čin úverového podvodu spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 250a ods. 1, 4 Trestného zákona a iné.

Vyšetrovateľ dal podnet Okresnému prokurátorovi v T. na podanie návrhu na vzatie obv. Ing. P. Z. a J. Š. do väzby. Obv. M. M. vyšetrovateľ zo zadržania prepustil.

Okresný prokurátor v T. podal návrh na vzatie Ing. P. Z. a J. Š. do väzby z dôvodov § 67 ods. 1 písm. b, c Trestného poriadku.

Sudkyňa Okresného súdu v Trenčíne uznesením č. 3 Tp 39/2005 dňa 25. 2. 2005 s účinnosťou o 17,15 hod. obvinených zo zadržania prepustila. Svoje rozhodnutie zdôvodnila aj tým, že nie sú dané žiadne dôvody väzby v zmysle ustanovenia § 67 Trestného poriadku. Uviedla, že zo svedeckých výpovedí je zrejmé, že svedkovia opoznali ako osobu, ktorá sa s nimi kontaktovala a zabezpečovala podklady k uzatváraniu úverových zmlúv obvineného M. M., ktorého vyšetrovateľ prepustil zo zadržania. Sudkyňa ďalej konštatovala, že práve u obvineného M. M. možno vyvodit' konkrétne skutočnosti, ktoré by mohli odôvodňovať obavu z ovplyvňovania svedkov, prípadne marenia objasňovania skutočností závažných pre trestné stíhanie. (...)

Dňa 28. 4. 2005 vyšetrovateľ OR PZ Úradu justičnej a kriminálnej polície v T. pod č. ORP-513/OEK-TN-2005 mne aj M. M. vzniesol nové obvinenie pre trestný čin poisťovacieho podvodu podľa § 250c ods. 1, 3 Trestného zákona a zadržal mňa aj obvineného M. M. Obvineného M. M. neskôr zo zadržania prepustil. U mňa dal

prokurátorovi podnet na podanie návrhu na moje vzatie do väzby. Na základe návrhu Okresného prokurátora v T. ma sudkyňa Okresného súdu v Trenčíne z dôvodov § 67 ods. 1 písm. c Trestného poriadku vzala dňa 29. 4. 2005 do väzby. (...)

Krajský súd v Trenčíne uznesením č. 2 Tpo 49/05 dňa 26. 5. 2005 moju sťažnosť zamietol. (...)

Podľa ustanovenia § 163 ods. 4 Trestného poriadku účinného od 1. 8. 2004 ak v priebehu vyšetrovania vyjde najavo, že obvinený spáchal pred oznámením vznesenia obvinenia ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu, na ktoré sa uznesenie o vznesení obvinenia nevzťahovalo, rozšíri vyšetrovateľ alebo policajný orgán obvinenie aj pre tento ďalší čiastkový útok pokračovacieho trestného činu.

Vyšetrovateľ sa uvedeným ustanovením neriadil. Okresný prokurátor, Okresný súd v Trenčíne ako aj Krajský súd v Trenčíne túto skutočnosť nevyhodnotili. Vyšetrovateľ mi vzniesol dňa 28. 4. 2005 nové obvinenie pod novým číslom ORP-513/OEK-TN-2005 a založil tak nový spis. Tým dosiahol, že v novom spise sa nenachádzali moje podania, z ktorých bolo vidieť, že som sa vyhýbal akémukoľvek konaniu, ktoré bolo možné posudzovať ako dôvod väzby. Nemusel zadokumentovať od môjho prepustenie zo zadržania dňa 25. 2. 2005 (a ani nebol zadokumentovaný) žiadny dôkaz, ktorý by odôvodňoval moje vzatie do väzby. Dňa 10. 5. 2005 po mojom vzatí do väzby vyšetrovateľ vec vedenú pod číslom ORP-513/OEK-TN-2005 spojil pod vec vedenú pod číslom ORP-231/OEK-TN-2005. (...)

Z rozhodnutí Okresného súdu v Trenčíne ako aj Krajského súdu v Trenčíne je zrejmé, že sa uvedeným porušením Trestného poriadku nezaoberali. Navyiac nebol produkovaný žiadny dôkaz, z ktorého by vyplývala nutnosť môjho vzatia do väzby. Súdny rozhodovali a dôvodili len predpokladmi. Navyiac nezákonné a účelové konanie vyšetrovateľa tolerovali a nevyvodili z nich procesné dôsledky a to aj napriek tomu, že je z konania vyšetrovateľa zjavné, že ide o svojvoľný postup orgánov činných v trestnom konaní. Tým došlo k porušeniu ústavou zaručenej rovnováhy medzi oprávnenými záujmami štátu. Nemôžem sa zbaviť dojmu, že v štáte rozhoduje polícia o tom kto bude vzatý do väzby. (...)

(...) Protiústavnými rozhodnutiami Okresného súdu v Trenčíne a Krajského súdu v Trenčíne tak ako je to vyššie uvedené, boli porušené moje ústavné práva a slobody zaručené ustanovením čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa môjho názoru ako podnecovateľa – občana Slovenskej republiky je spôsob a dôvody, pre ktoré som bol vzatý do väzby nezákonný a nedôvodný.

Na základe uvedeného (...) navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky po prerokovaní tohto podnetu tento prijal a takto rozhodol:

1. Okresný súd v Trenčíne uznesením 5 Tp 85/2005 zo dňa 29. 4. 2005, ktorým ma vzal do väzby,

2. Krajský súd v Trenčíne uznesením 2 Tpo 49/05 zo dňa 26. 5. 2005, ktorým zamietol sťažnosť, ktorú som podal proti uzneseniu 5 Tp 85/2005 zo dňa 29. 4. 2005 porušili moje ústavné práva zaručené čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (...).

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 220/04).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa zaručených v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 5 Tp 85/05 z 29. apríla 2005, ktorým bol sťažovateľ vzatý do väzby, tým, že sa okresný súd pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa nezaoberal porušením Trestného poriadku, ktorého sa v prípravnom konaní mal dopustiť vyšetrovateľ neuplatnením ustanovenia § 163 ods. 4 Trestného poriadku, pri vydaní uznesenia o vznesení obvinenia sťažovateľovi z 28. apríla 2005 pod sp. zn. ČVS: ORP-513/OEK-TN-2005, ako aj tým, že podľa názoru sťažovateľa neexistoval žiaden dôvod väzby, a uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 49/05 z 26. mája 2005, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu.

1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že vo vzťahu k napádanému rozhodnutiu okresného súdu vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1

ústavy, ústavný súd v danom prípade nemá právomoc preskúmať rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho postup a rozhodnutie preskúmal na základe opravného prostriedku sťažovateľa krajský súd. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k okresnému súdu) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Článok 17 ods. 2 a 5 ústavy obsahuje základné práva, ktoré v zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy chránia všeobecné súdy v rozsahu svojich ústavou vymedzených oprávnení podľa čl. 142 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu na ochranu týchto základných práv vzniká len v takom prípade, v ktorom by sťažovateľ tvrdil a preukázal také skutkové okolnosti, ktoré by pripustili záver o porušení ústavoprocených princípov upravujúcich ochranu týchto základných práv väzobnými súdmi. V žiadnom prípade nepostačuje tvrdenie o tom, že všeobecný súd vo väzobnom konaní nechránil tieto základné práva v súlade s predstavou sťažovateľa.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 49/05 z 26. mája 2005, ktorým krajský súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 Tp 85/05 z 29. apríla 2005, vyplývajú nasledovné relevantné skutočnosti:

„Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal podľa § 147 ods. 1 Tr. por. správnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť obvineného nie je dôvodná.

Sudkyňa okresného súdu dôsledne zisťovala, či sú splnené formálne a materiálne podmienky pre vzatie obvineného Ing. P. Z. do väzby, teda či proti nemu bolo vznesené obvinenie, či bola dodržaná zákonom stanovená lehota, v ktorej je potrebné rozhodnúť o väzbe zadržanej osoby a či sú dané konkrétne skutočnosti z hľadiska existencie dôvodov väzby uvedených v § 67 ods. 1 Tr. por. Jej zistenia a z nich vyvedené závery, podľa ktorých u obvineného je daný dôvod väzby podľa § 67 ods. 1 písm. c) Tr. por., pričom prijatie ponúknutej peňažnej záruky ako náhrady väzby nie je dôvodné, sú vecne správne a v napadnutom uznesení náležite odôvodnené. Aj podľa zistení krajského súdu skutočnosť, že obvinený Ing. P. Z. je v posudzovanej veci dôvodne podozrivý z troch skutkov, ktoré vykazujú znaky pokračovacieho trestného činu poisťovacieho podvodu podľa § 250c ods. 1,

3 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., čiastočne dokonaného a čiastočne v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák. (spáchaného od 17. 11. 2003 do 10. 7. 2004), a súčasne v iných trestných veciach zatiaľ samostatne je trestne stíhaný pre pokračovací trestný čin úverového podvodu v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2, § 250a ods. 1, 4 Tr. zák. spáchaného štyrmi dielčimi skutkami v období od 12. 8. 2004 do 24. 11. 2004, ktorými mala byť leasingovej spoločnosti spôsobená škoda takmer dva milióny Sk, a pre pokus spolupáchateľstva trestného činu poisťovacieho podvodu podľa § 8 ods. 1, § 9 ods. 2, § 250c ods. 1, 3 Tr. zák. spáchaného 9. 1. 2003, je takou konkrétnou skutočnosťou, ktorá odôvodňuje obavu, že pri pobyte na slobode by obvinený mohol pokračovať v páchaní majetkovej trestnej činnosti podvodného charakteru. Pri rozhodnutí sudkyne o vzatí obvineného do väzby boli dodržané lehoty uvedené v ustanovení § 77 ods. 1, 2 Tr. por. a správny je tiež výrok, ktorým sudkyňa stanovila začiatok väzby u obvineného dňom a hodinou, kedy došlo k obmedzeniu jeho osobnej slobody.“

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že jeho právomoc v konaní o sťažnostiach, ktorými sa napádajú rozhodovanie a postupy všeobecných súdov vo väzobných veciach, je daná predovšetkým na preskúmanie, či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, či rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, či o väzbe rozhodol súd, či obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 67 ods. 1 Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, či osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že krajský súd v danom prípade vo svojej rozhodovacej činnosti postupoval spôsobom, ktorý ustanovuje zákon a to vo vzťahu k čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd

vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. II. ÚS 55/98).

Ústavný súd nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovateľ uviedol vo svojej sťažnosti, žiadny taký dôvod alebo skutočnosť, ktoré by mohli spochybniť právne závery krajského súdu pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa o existencii a relevantnosti uvedeného zákonného dôvodu väzby alebo by sa inak javili ako zjavne neodôvodnené či svojvoľné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd predmetnú ústavnú sťažnosť aj v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie označených článkov ústavy konaním okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o väzbe, v ktorom sa podľa sťažovateľa nezaoberali porušením Trestného poriadku vyšetrovateľom pri vznesení obvinenia jeho osobe 28. apríla 2005 pod sp. zn. ČVS: ORP-513/OEK-TN-2005. Ústavný súd závery o zjavnej neopodstatnenosti opiera o skutočnosť, že sťažovateľ pred všeobecnými súdmi nenamietal porušenie Trestného poriadku v tom zmysle, ako ho opísal v sťažnosti pred ústavným súdom.

Sťažovateľ tvrdí, že vyšetrovateľ mu mal obvinenie podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku rozšíriť v konaní, v ktorom mu už bolo vznesené (sp. zn. ČVS: ORP-231/OEK-TN-2005) a nie vzniesť obvinenie pod novou spisovou značkou teda v novom konaní ČVS: ORP-513/OEK-TN-2005. Tým mal vyšetrovateľ dosiahnuť jednak to, že v tomto novom spise sa nenachádzali podania, z ktorých „*bolo vidieť, že (...) sa vyhýbal akémukoľvek konaniu, ktoré bolo možné posudzovať ako dôvod väzby*“, a taktiež to, že nemusel zadokumentovať a ani nezadokumentoval od prepustenia sťažovateľa zo zadržania 25. februára 2005 v konaní pod sp. zn. ČVS: ORP-231/OEK-TN-2005 žiaden dôkaz, ktorý by odôvodňoval jeho vzatie do väzby.

Nie je vecou ústavného súdu interpretovať ustanovenia Trestného poriadku, pretože výklad zákonov prináleží v zásade všeobecným súdom, avšak podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku ak v priebehu vyšetrovania vyjde najavo, že obvinený spáchal pred oznámením vznesenia obvinenia ďalší čiastkový útok pokračujúceho trestného činu, na ktorý sa uznesenie o vznesení obvinenia nevzťahovalo, rozšíri vyšetrovateľ alebo policajný orgán obvinenie aj pre tento ďalší čiastkový útok pokračujúceho trestného činu. Pokračovaním v trestnom čine sa podľa § 89 ods. 19 Trestného zákona rozumie také konanie, ktorého jednotlivé čiastkové útoky vedené jednotným zámerom naplňajú skutkovú podstatu rovnakého trestného činu, sú spojené rovnakým alebo podobným spôsobom vykonania a blízkou súvislosťou v čase a predmete útoku. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že v konaní pod sp. zn. ČVS: ORP-231/OEK-TN-2005 mu bolo 23. februára 2005 vznesené obvinenie pre trestný čin úverového podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 250a ods. 1, ods. 4 Trestného zákona. V konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-513/OEK-TN-2005 mu bolo 28. apríla 2005 vznesené obvinenie pre trestný čin poisťovacieho podvodu podľa § 250c ods. 1 a ods. 3 Trestného zákona, ako aj pre trestný čin pokusu poisťovacieho podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 8 ods. 1 k § 9 ods. 2 k § 250c ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. Sťažovateľ v sťažnosti pred ústavným súdom priamo neuviedol, v ktorom z konaní sa podľa jeho názoru mal vyšetrovateľ riadiť ustanovením § 163 ods. 4 Trestného poriadku, z kontextu sťažnosti však vyplýva, že tomu tak malo byť v konaní pod sp. zn. ČVS: ORP-231/OEK-TN-2005. Vzhľadom na podmienky vyžadované zákonom je zrejmé, že k postupu podľa tohto ustanovenia pri vznesení obvinenia, resp. rozšírenia obvinenia pod sp. zn. ČVS: ORP-231/OEK-TN-2005 nemohlo dôjsť, pretože nešlo o ďalší skutok pokračujúceho trestného činu, teda čiastkový útok naplňajúci rovnakú skutkovú podstatu, pre ktorú už bol v tomto konaní stíhaný, ale o iný trestný čin. Námietka porušenia zákona v tomto ponímaní by bola teda zjavne bezúspešná.

Z odôvodnení rozhodnutí oboch väzobných súdov, ako aj zo sťažnosti podanej sťažovateľom proti rozhodnutiu okresného súdu sp. zn. 5 Tp 85/05 z 29. apríla 2005 však nevyplýva, že by takéto porušenie zákona vyšetrovateľom bol namietal.

Navyše dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní vykonáva v zmysle ustanovení § 174 ods. 1 Trestného poriadku prokurátor. Podľa § 167 Trestného poriadku obvinený a poškodený majú právo kedykoľvek v priebehu vyšetrovania žiadať prokurátora, aby boli odstránené priet'ahy vo vyšetrovaní alebo závady (nezákonný postup nevynímajúc) v postupe vyšetrovateľa alebo policajného orgánu. Ak sťažovateľ bol toho názoru, že vyšetrovateľ postupuje v prípravnom konaní v rozpore so zákonom, mal možnosť toto porušenie namietat' pred príslušným dozor vykonávajúcim prokurátorom, a to jednak v rámci opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia z 28. apríla 2005, ako aj v rámci žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa kedykoľvek v priebehu prípravného konania. Z ústavnej sťažnosti ani z jej príloh nevyplýva, že by tieto možnosti sťažovateľ využil.

Do prípravného konania všeobecný súd vstupuje v prípade potreby závažných zásahov do práv a slobôd obvineného vrátane zásahu do jeho osobnej slobody (chránenej čl. 17 ústavy) vo forme väzby. Keďže súd rozhoduje o vzatí do väzby a tiež o jej ďalšom trvaní, primárne za ňu zodpovedá vrátane možného porušenia práv obvineného spojených s väzbou podľa čl. 17 ústavy. Rozhodovaním o väzbe v prípravnom konaní súd v zásade nemôže ovplyvniť priebeh prípravného konania, za ktoré zodpovedajú orgány prípravného konania, takisto ako väzbu nemôžu zásadnejšie ovplyvniť orgány prípravného konania, ktoré za ňu ani primárne nezodpovedajú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. mája 2006